

have været ganske den samme. Det, som her er sket, betragte vi som en Uret og en stødende Beslutning, som vi ville medvirke til at faa forandret. Derfor have vi sluttet os til Ændringsforslaget under Nr. 19 og anbefale at stemme for det.

Det næste Ændringsforslag, jeg skal omtale, drejer sig om Fejltællingspenge. Der er stillet Forslag om at anvende en Sum af 6,000 Kr. til Dækning af Tab ved Fejltællinger under Postvæsenet. Jeg skal ikke udførligt gennemgaa denne Sag, som jo er kendt, men jeg vil blot sige, at det er en Umulighed under hurtig Ekspedition at undgaa Fejltællinger, og hurtig Ekspedition er ganske nødvendig under større Forhold. Særlig her i København og paa travle Tider som f. Eks. Julen er det nødvendigt, for at Ekspeditionen kan være saa hurtig som muligt og Fejltællingerne saa faa som muligt, at have særlig øvede og routinerede Folk, som blive siddende ved dette Arbejde og opnaa Routine deri. Men det vil man ikke opnaa, hvis man tager den Dækning af Fejltællingerne bort, som man tidligere har haft. Saa vil det ikke være Pladser, som ville være søgte, men Pladser, som skyes af Postfunktionærerne, og man bliver da rimeligvis nødt til at beordre Folkene til efter Tur at tage disse Pladser, og baade Publikum og Statens Tjeneste vil lide derved. Nu er det en bekendt Sag, at det, som har bidraget til, at den tidligere Bevilling af 12,000 Kr. til Fejltællinger er bleven strøgen, maaske ikke alene var Sparsommelighedshensyn, men den Omstændighed, at man særlig fra Sparekommissionens Side fandt, at Fordelingen af Pengene var irrational, at de ikke fordeltes efter de virkelige Tab, men efter en anden Maalestok. Det staar vist for mange og stod oprindeligt i alt Fald for mig, da Forholdene første Gang bleve nævnte, saaledes, at man foretog en Fordeling af Beløbet til Postfunktionærerne i Almindelighed, men jeg skylder at oplyse, at saaledes er det ikke, man fordelte det kun til dem, som havde med disse Ekspeditioner at gøre — det var omtrent en Syvendedel af Funktionærerne — og de overordnede: Postmestre og Postkontrolører tog ikke Del deri, Fordelingen fandt Sted mellem Ekspedienter og Medhjælpere, men ganske vist ikke i Forhold til de Tab, de faktisk havde, men i Forhold til deres Ekspeditioners Størrelse, og derved kunde der fremkomme saadanne Uligheder, som at visse Funktionærer fik Beløb, der vare under 1 Kr., medens de muligvis havde haft betydelige Tab ved Fejltællingerne, og an-

dre, som maaske ingen Tab havde haft ved Fejltælling, kunde faa et relativt stort Beløb. Det var en ufornuftig eller i alt Fald en tilsyneladende urimelig Ordning, og jeg kan vel forstaa, at man ikke har syntes om den. Nu er der stillet Forslag om at bevilge 6000 Kr. til Fejltælling. Jeg har fundet mig foranlediget til dertil at stille et Underændringsforslag, hvorefter dette Beløb skulde anvendes saaledes, at det bevilgedes Dansk Postforening til Dækning af Postfunktionærernes faktiske Tab ved Fejltællinger. Jeg tror at vide, at en saadan Ordning vil tilfredsstille Postfunktionærerne, jeg vil ikke sige hvad Summens Størrelse angaar, men jeg har ikke ønsket at foreslaa den større end foreslaaet af de Medlemmer af Finansudvalget, der have stillet Ændringsforslaget Nr. 39, og det kan maaske forsvares at holde den nede paa dette Beløb, fordi der faktisk ikke foreligger nogen Statistik over, hvor stort det virkelige Tab har været, saa det er muligt, at 6000 Kr. er tilstrækkeligt. Skulde Ændringsforslagene blive vedtagne og det ad Aare skulde vise sig, at Beløbet er for lille, har man jo Adgang til at søge det forhøjet, men det, som menes med Underændringsforslaget, og som jeg føler mig overbevist om at Postfunktionærerne og deres Forening ville medvirke til, er ikke alene at fordele Beløbet efter det faktiske Tab ved Fejltællinger, men at kontrollere hele dette Forhold, de skulle kontrollere hinanden indbyrdes og garantere Staten, at der ikke kan blive Tale om noget Tab for den udover det Beløb, som søges bevilget.

Der var nogle Bemærkninger af den ærede Ordfører, som jeg ikke rigtig forstod. Det var, saa vidt jeg forstod, hans Mening, at det var principielt utilstedeligt at tænke paa en saadan Ordning som denne, men det forekommer mig, at en saadan Ordning ligner, hvad man har i visse andre Henseender, og at den Ordning meget vel kan anvendes som praktisk for Staten og mest opdragende for Funktionærerne at faa Beløbet til en indbyrdes kontrolleret Fordeling gennem Organisationen. Manges Funktionær, der nu sidder og har uundgaaelige Fejltællinger, maaske paa ikke meget store Beløb, har en ganske naturlig Skyhed for at lade de foresatte vide, at han har saadanne Fejltællinger, idet han frygter for, at det vil skade hans Avancement, naar han nu har en Fejltælling paa et Par Kroner og nu en anden paa 3 Kroner, og det gentager sig nogle Gange; han har en vis Frygt for, at det skal blive lagt ham til Last, og at han skal blive betrag-